

XST!

Un relat de: [Ester Safont Artal](#)

XST!

Fa pudor. A ranci, a vi agre, a tabac...Quan hi penso, el record és olfatiu. Us ha passat mai això de posar nom a tessel·les de la vostra història segons l'aroma que desprenen? No recordes massa bé el fet, l'acció es desdibuixa, però l'olor persisteix, perdura... Aquest no és amable, aquest et tira enrere perquè ofèn. Ni aguantant la respiració et salves de la convulsió nauseabunda que ocasiona. Quan hi penso..., l'estómac se'm regira.

És l'alè fètid de la depravació, aquell que a tocar de la meua cara penetra endins. Resistir-s'hi es torna inútil.

Sento com m'empasso aquesta alenada tenyida de lascívia i un pes m'oprimeix el pit. Em costa respirar. El fàstic em corprèn. La por em paralitza.

Encara avui, trenta-sis anys després, no puc parlar-ne. Vull cridar. Vull foragitar de dins meu aquesta pena, la rancúnia que se'm menja, el dolor que m'exaspera. Vull alliberar-me d'aquesta llosa que em va lesionar l'ànima, que va tenyir de gris el descobriment de la meua sexualitat, que em va tornar petita, insignificant...

Un "jo" amarat de complexos, una personalitat flàccida, vulnerable, que ha rebut els cops despietats d'embats de vida, que ha pres forma a força de negacions i renúncies a la veritat.

I rere aquesta flaire immunda, els seus ulls...Uns ulls petits, oblics, que es belluguen envidriats sota els efectes de l'alcohol, i que parlen de desig immoral, de profanació, d'una excitació sorgida de la visió d'un cos tendre, ferm, pur i innocent. Mal parit!

Aquests ulls m'han perseguit als meus malsons, m'han sobresaltat en moments inesperats, han enterbolit la meua mirada al món. Aquests ulls esguardaven amenaçants rere cadascuna de les passes insegures amb què he emprès el camí de la vida.

No sé desxifrar el que els seus llavis formulen, no sé què diu...només sé que el so del meu voltant es distorsiona, que tot es remunta lluny de mi. Se m'han tapat les orelles, no hi sento bé, no sé què em passa i tot se'm reproduceix a càmera lenta.

M'ha arraconat. La meua esquena reposa sobre la pedra del porxo. És freda i se'm clava, i m'embruta la samarreta de pols i teranyines, però no pas més del que se m'embruta el cor. Tot fa olor de raïm podrit, de sofre i d'humitat. Estem de verema.

Tothom està de festa i de gresca mentre jo sento que moro, que el món em cau a sobre, que tot se'm desploma.

M'estreny fort i no puc moure'm, atrapada per aquell cos vell i infame, que es delecta refregant-se contra mi. Tot s'enfosqueix. No em pot estar passant! Llavors, descaradament, diposita ambdues mans sobre els meus pits. Em regiro, m'escapoleixo i m'escapo...el cor em batega amb força, la ràbia s'ha apoderat de mi...surto corrents i en un racó del jardí, vomito.

A dins continua la gresca i els riures se'm claven, em punxen.

El meu somriure es va glaçar un dia de setembre quan només tenia dotze anys. Després d'aquell, els que emergiren del meu rostre foren només una ombra del que haguessin pogut ser, del que ja mai serien.

Aquestes coses no s'acostumen a explicar, però quan ets una nena, i has patit un greuge així, creus que ho has de confiar als pares. No va servir de res. No podia ser veritat. La negació de la realitat ens conforma i empeny endavant. És millor no sortir de la zona de confort perquè assumir la cruesa dels fets ens faria vulnerables.

Mai havia pensat que podia alegrar-me de la mort de ningú, però en assabentar-me de la seva, vaig pensar que mereixia cremar-se a l'infern. Vés a saber quantes foren les víctimes del seu assetjament sexual, quantes altres ànimes malmeses vaguen per aquesta vida patint-ne les conseqüències.

Aquell ésser menyspreable va continuar freqüentant casa nostra, arrencant rialles amb blasfèmies i anècdotes inversemblants que divertien a tots, excepte a mi. Vaig haver de compartir-hi taula en ocasions especials, i encara avui és present en tertúlies familiars, perquè segons diuen, era tot un personatge. Sí, un personatge que va abusar d'una criatura que, avui, mentre el món es fa ressò d'experiències similars, plasma el seu neguit en aquestes ratlles, que no l'alliberen del sofriment, però que pretenen redimir un esperit tocat, que fa massa temps que es refugia en el silenci.

Xst!